TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2010. gada 21. septembrī *

Satura rādītājs

I — Atbilstošās tiesību normas ..... I - 8558

II — Tiesvedības priekšvēsture ..... I - 8563

III — Pārsūdzētais spriedums ..... I - 8566

IV — Tiesvedība Tiesā ..... I - 8569

V — Lietas dalībnieku prasījumi ..... I - 8570

A — Lietā C-514/07 P Zviedrija/*API* un Komisija ..... I - 8570

B — Lietā C-528/07 P *API*/Komisija ..... I - 8572

C — Lietā C-532/07 P Komisija/*API* ..... I - 8573

VI — Par apelācijas sūdzību ..... I - 8575

A — Par Komisijas iesniegto apelācijas sūdzību (lieta C-532/07 P) ..... I - 8575

1. Par pirmo pamatu ..... I - 8575

a) Lietas dalībnieku argumenti ..... I - 8576

b) Tiesas vērtējums ..... I - 8580

2. Par otro pamatu ..... I - 8589

a) Lietas dalībnieku argumenti ..... I - 8590

b) Tiesas vērtējums ..... I - 8591

* Tiesvedības valoda — angļu.

3. Par trešo pamatu ..... I - 8594

a) Lietas dalībnieku argumenti ..... I - 8594

b) Tiesas vērtējums ..... I - 8595

B — Par apelācijas sūdzībām, ko iesniegusi Zviedrijas Karaliste (lieta C-514/07 P) un *API* (lieta C-528/07 P) ..... I - 8597

1. Par pirmo pamatu ..... I -8597

a) Lietas dalībnieku argumenti ..... I - 8597

b) Tiesas vērtējums ..... I - 8599

2. Par otro pamatu ..... I - 8600

a) Lietas dalībnieku argumenti ..... I - 8600

b) Tiesas vērtējums ..... I - 8601

VII — Par tiesāšanās izdevumiem ..... I - 8604

Apvienotās lietas C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P

par trim apelācijas sūdzībām, kas, pamatojoties uz Tiesas Statūtu 56. pantu, iesniegtas 2007. gada 20. novembrī (pirmā sūdzība) un 2007. gada 27. novembrī (abas pārējās sūdzības).

Zviedrijas Karaliste (C-514/07 P), ko pārstāv S. Juhannesone [*S. Johannesson*], A. Falka [*A. Falk*], K. Vistranda [*K. Wistrand*] un K. Petkovska [*K. Petkovska*], pārstāves,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

ko atbalsta

Dānijas Karaliste, ko pārstāv B. Veisa Foga [*B. Weis Fogh*], pārstāve,

Somijas Republika, ko pārstāv J. Heliskoski [*J. Heliskoski*], pārstāvis,

personas, kas iestājušās apelācijas tiesvedībā,

pārējie lietas dalībnieki —

***Association de la presse internationale ASBL* (*API*)**, Brisele (Beļģija), ko pārstāv S. Felkers [*S. Völcker*] un J. Heitekers [*J. Heithecker*], *Rechtsanwälte*, un F. Luī [*F. Louis*], *avocat*, kā arī K. O'Dalī [*C. O'Daly*], *solicitor*,

prasītāja pirmajā instancē,

Eiropas Komisija, ko pārstāv K. Doksijs [*C. Docksey*], F. Kreišics [*V. Kreuschitz*] un P. Ālto [*P. Aalto*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē,

un

***Association de la presse internationale ASBL* (*API*)** (C-528/07 P), Brisele (Beļģija), ko pārstāv S. Felkers [*S. Völcker*], *Rechtsanwalt*, un F. Luī [*F. Louis*], *avocat*, kā arī K. O'Dalī [*C. O'Daly*], *solicitor*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otrs lietas dalībnieks —

Eiropas Komisija, ko pārstāv K. Doksijs [*C. Docksey*], F. Kreišics [*V. Kreuschitz*] un P. Ālto [*P. Aalto*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē,

ko atbalsta

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko pārstāv E. Dženkinsone [*E. Jenkinson*] un S. Bezadi-Spensere [*S. Behzadi-Spencer*], pārstāves, kurām palīdz Dž. Kopels [*J. Coppel*], *barrister*,

persona, kas iestājusies apelācijas tiesvedībā,

un

Eiropas Komisija (C-532/07 P), ko pārstāv K. Doksijs [*C. Docksey*], F. Kreišics [*V. Kreuschitz*] un P. Ālto [*P. Aalto*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

ko atbalsta

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko pārstāv E. Dženkinsone [*E. Jenkinson*] un S. Bezadi-Spensere [*S. Behzadi-Spencer*], pārstāves, kurām palīdz Dž. Kopels [*J. Coppel*], *barrister*,

persona, kas iestājusies apelācijas tiesvedībā,

otrs lietas dalībnieks —

***Association de la presse internationale ASBL* (*API*)**, Brisele (Beļģija), ko pārstāv S. Felkers [*S. Völcker*], *Rechtsanwalt*, un F. Luī [*F. Louis*], *avocat*, kā arī K. O'Dalī [*C. O'Daly*], *solicitor*,

prasītāja pirmajā instancē.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], palātu priekšsēdētāji A. Ticano [*A. Tizzano*] (referents), H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*], K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], K. Toadere [*C. Toader*], tiesneši A. Ross [*A. Rosas*], K. Šīmans [*K. Schiemann*], E. Juhāss [*E. Juhász*], T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] un A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*],

ģenerāladvokāts M. Pojarešs Maduru [*M. Poiares Maduro*],
sekretārs H. fon Holšteins [*H. von Holstein*], sekretāra palīgs, un B. Fileps [*B. Fülöp*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2009. gada 16. jūnija tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2009. gada 1. oktobra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar savām apelācijas sūdzībām Zviedrijas Karaliste, *Association de la presse internationale ASBL* (turpmāk tekstā — "*API*") un Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2007. gada 12. septembra spriedumu lietā T-36/04 *API*/Komisija (Krājums, II-3201. lpp.; turpmāk tekstā — "pārsūdzētais spriedums"), ar kuru šī tiesa atcēla Komisijas 2003. gada 20. novembra lēmumu (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums") daļā, kurā noraidīts *API* pieteikums par piekļuvi procesuālajiem rakstiem, kurus Komisija iesniegusi atsevišķās tiesvedībās Tiesā un Pirmās instances tiesā [tagad — Vispārējā tiesa].

I — Atbilstošās tiesību normas

2 Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulas (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.) preambulas 1., 2., 4. un 11. apsvērums ir formulēti šādi:

"(1) Līguma par Eiropas Savienību 1. panta otrajā daļā ir ietverts atklātības princips, saskaņā ar kuru šis Līgums iezīmē jaunu posmu ciešākas Eiropas tautu savienības

izveidošanā, kur lēmumu pieņemšana notiek cik vien iespējams atklāti un cik vien iespējams tuvinot to pilsoņiem.

(2) Atklātība dod iespēju pilsoņiem vēl vairāk iesaistīties lēmumu pieņemšanā un nodrošina lielāku pārvaldes sistēmas leģitimitāti un efektivitāti demokrātiskā iekārtā, kā arī nosaka tai lielāku atbildību pilsoņu priekšā. Atklātība veicina demokrātijas un pamattiesību ievērošanas principu nostiprināšanos, kuri noteikti ES Līguma 6. pantā un Eiropas Savienības Pamattiesību hartā.

[..]

(4) Šīs regulas mērķis ir pēc iespējas pilnīgāk nodrošināt sabiedrības tiesības piekļūt dokumentiem un noteikt vispārīgus principus un ierobežojumus šādām tiesībām saskaņā ar EK Līguma 255. panta 2. punktu.

[..]

(11) Principā visiem iestāžu dokumentiem ir jābūt publiski pieejamiem. Tomēr atsevišķos gadījumos būtu jāaizsargā sabiedrības un privātās intereses, nosakot izņēmumus. Vajadzētu dot iestādēm tiesības neizpaust iekšējo pārrunu un apspriežu saturu, ja tas ir nepieciešams to pienākumu izpildes nodrošināšanai. Izvērtējot izņēmuma gadījumus, iestādēm būtu jāņem vērā Kopienas tiesību principi, kas attiecas uz personas datu aizsardzību visās Savienības darbības jomās."

3 Šīs regulas 1. panta a) punktā ir noteikts:

"Šīs regulas mērķis ir:

a) noteikt principus, nosacījumus un ierobežojumus, kas saistīti ar sabiedrības vai privātām interesēm, kuri reglamentē tiesības piekļūt EK Līguma 255. pantā paredzētajiem Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas (turpmāk tekstā — "iestādes") dokumentiem, nodrošinot iespējami plašāku piekļuvi tiem."

4 Minētās regulas 2. panta 1. un 3. punktā ir paredzēts:

"1. Ikvienam Savienības pilsonim un fiziskai personai, kas pastāvīgi dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kuras juridiskā adrese ir kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem, ievērojot šajā regulā noteiktos principus, nosacījumus un ierobežojumus.

[..]

3. Šī regula attiecas uz visiem iestādes dokumentiem, tātad uz dokumentiem, ko tā ir izdevusi, saņēmusi vai kuri ir tās rīcībā un skar jebkuru darbības jomu Eiropas Savienībā."

5 Regulas Nr. 1049/2001 4. panta par izņēmumiem attiecībā uz piekļuves tiesībām 2., 4. un 6. punktā ir paredzēts:

"2. Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

— [..]

— tiesvedības un juridisku konsultāciju aizsardzībai,

— pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķiem,

ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

[..]

4. Kas attiecas uz trešo personu dokumentiem, iestāde apspriežas ar attiecīgo trešo personu ar mērķi noskaidrot, vai ir jāpiemēro 1. vai 2. punktā paredzētais izņēmums, ja nav skaidrības par to, vai šo dokumentu drīkst izsniegt [publiskot] vai ne.

[..]

6. Ja izņēmumi [viens vai vairāki no iepriekš minētajiem izņēmumiem] attiecas tikai uz kādu pieprasītā dokumenta daļu, pārējās dokumenta daļas publisko."

6 Saskaņā ar šīs pašas regulas 7. panta 2. punktu, "saņemot pilnīgu vai daļēju atteikumu [savam pieteikumam par piekļuvi], pieteikuma iesniedzējs 15 darba dienu laikā pēc iestādes atbildes saņemšanas var iesniegt atkārtotu pieteikumu ar lūgumu iestādei mainīt savu nostāju".

7 Minētās regulas 8. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Atkārtotus pieteikumus izskata ātri. Iestāde 15 darba dienu laikā pēc tāda pieteikuma reģistrācijas dod atļauju piekļūt pieprasītajam dokumentam un šajā laika nodrošina to saskaņā ar 10. pantu vai rakstiskā atbildē paskaidro pilnīgā vai daļējā atteikuma iemeslus. [..]"

8 Regulas Nr. 1049/2001 12. panta 2. punktā ir noteikts:

"Saskaņā ar 4. un 9. pantu tieši pieejamiem jo īpaši ir jābūt likumdošanas dokumentiem, tas ir, dokumentiem, kas izdoti vai saņemti tādu tiesību aktu pieņemšanas procedūras laikā, kas dalībvalstīs vai dalībvalstīm ir juridiski saistoši."

II — Tiesvedības priekšvēsture

9 Ar 2003. gada 1. augusta vēstuli *API*, bezpeļņas organizācija, kurā apvienojušies Beļģijā esošie ārvalstu žurnālisti, atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 6. pantam lūdza Komisijai piekļuvi visiem procesuālajiem rakstiem, kurus Komisija bija iesniegusi tiesvedībās Pirmās instances tiesā vai Tiesā šādās lietās:

— lietā T-209/01 *Honeywell*/Komisija un lietā T-210/01 *General Electric*/Komisija;

— lietā T-212/03 *MyTravel*/Komisija;

— lietā T-342/99 *Airtours*/Komisija;

— lietā C-203/03 Komisija/Austrija;

— lietā C-466/98 Komisija/Apvienotā Karaliste; lietā C-467/98 Komisija/Dānija; lietā C-468/98 Komisija/Zviedrija; lietā C-469/98 Komisija/Somija; lietā C-471/98 Komisija/Beļģija; lietā C-472/98 Komisija/Luksemburga; lietā C-475/98 Komisija/Austrija un lietā C-476/98 Komisija/Vācija (turpmāk tekstā — "lietas *Ciel ouvert*");

— lietā C-224/01 *Köbler*, kā arī

— lietā C-280/00 *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*.

10 Ar 2003. gada 17. septembra vēstuli Komisija apmierināja šo pieteikumu vienīgi attiecībā uz procesuālajiem rakstiem lietā C-224/01 *Köbler*, kā arī lietā C-280/00 *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, kuru priekšmeti bija lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu saskaņā ar EKL 234. pantu.

11 Pārējā daļā Komisija noraidīja *API* pieteikumu, un šis atteikums saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 1. punktu tika apstiprināts ar apstrīdēto lēmumu.

12 Vispirms Komisija atteica piekļuvi procesuālajiem rakstiem, kas iesniegti tiesvedībā lietā T-209/01 *Honeywell*/Komisija un T-210/01 *General Electric*/Komisija, galvenokārt tādēļ, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī šīs lietas bija izskatīšanas stadijā un uz tām attiecās minētās regulas 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā paredzētais izņēmums par tiesvedību aizsardzību.

13 Pēc tam Komisija, pamatojoties uz šo pašu izņēmumu, atteica sniegt piekļuvi procesuālajiem rakstiem, kas iesniegti lietā T-342/99 *Airtours*/Komisija, ņemot vērā, ka, lai gan šīs lietas izskatīšana bija pabeigta, tomēr tai bija cieša saikne ar lietu T-212/03 *MyTravel*/Komisija, kura savukārt apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī vēl tika izskatīta. Attiecībā uz pieteikumu par piekļuvi procesuālajiem rakstiem, kas iesniegti

šajā pēdējā minētajā lietā, Komisija to uzskatīja par priekšlaicīgu, un apelācijas sūdzības iesniedzēja savā apelācijas sūdzībā šo secinājumu nav apstrīdējusi.

14 Turklāt Komisija noraidīja *API* pieteikumu par piekļuvi lietās *Ciel ouvert*, uzskatot, ka, lai gan apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī šo lietu izskatīšana bija pabeigta, to priekšmets bija prasības sakarā ar pienākumu neizpildi saskaņā ar EKL 226. pantu, kādēļ bija piemērojams Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums attiecībā uz pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķu aizsardzību.

15 Visbeidzot Komisija noraidīja *API* pieteikumu par piekļuvi dokumentiem, kas bija iesniegti lietā C-203/03 Komisija/Austrija. Tā uzskatīja, ka šiem dokumentiem ir piemērojams izņēmums attiecībā uz tiesvedību aizsardzību tāpat kā procesuālajiem rakstiem, kas iesniegti lietā T-209/01 *Honeywell*/Komisija un T-210/01 *General Electric*/Komisija. Tomēr tā piebilda, ka šis pieteikums ir noraidāms arī, pamatojoties uz minētā 4. panta 2. punkta trešo ievilkumu, ciktāl saskaņā ar šo normu ir liegta pieeja visiem dokumentiem, kas attiecas uz prasību sakarā ar pienākumu neizpildi, ja to publiskošana var kaitēt izmeklēšanas mērķiem, proti, izlīguma panākšanai domstarpībās starp Komisiju un attiecīgo dalībvalsti.

16 Attiecībā uz šīs pašas regulas 4. panta 2. punkta *in fine* [beigu frāze] piemērošanu Komisija uzskatīja, ka konkrētajā gadījumā nekādas sevišķas sabiedrības intereses šīs normas izpratnē nepamato attiecīgo dokumentu publiskošanu.

III — Pārsūdzētais spriedums

17 *API* cēla prasību par tiesību akta atcelšanu, lūdzot atcelt apstrīdēto lēmumu, un Pirmās instances tiesa šo prasību apmierināja vienīgi daļēji.

18 Pārsūdzētā sprieduma 51.–57. punktā Pirmās instances tiesa pēc tam, kad tā bija atgādinājusi, ka Regulas Nr. 1049/2001 mērķis ir piešķirt pēc iespējas plašāku iedarbību sabiedrības tiesībām piekļūt iestāžu dokumentiem, precizēja, ka šīs tiesības tomēr ir pakļautas zināmiem ierobežojumiem. Šajā sakarā regula paredzot izņēmumus, kuri paši par sevi esot interpretējami šauri un tādēļ to piemērošana principā paredzot pieteikumā par piekļuvi norādīto dokumentu satura konkrētu un individuālu vērtējumu; risks, ka tiks kaitēts ar katru no šiem izņēmumiem aizsargātajām interesēm, nevar būt tikai hipotētisks.

19 Pārsūdzētā sprieduma 58. punktā Pirmās instances tiesa tomēr piebilda, ka šāda izvērtēšana nav nepieciešama jebkuros apstākļos. Tā varot arī nebūt vajadzīga, ja īpašu apstākļu dēļ ir acīmredzams, ka piekļuve ir jāpiešķir vai jāatsaka. Tāds tostarp būtu gadījums, ja noteiktiem dokumentiem acīmredzami un pilnībā būtu piemērojams viens no minētajā regulā paredzētajiem izņēmumiem.

20 Piemērojot šos principus, Pirmās instances tiesa, pirmkārt, pārbaudīja apstrīdētā lēmuma daļu saistībā ar procesuālajiem rakstiem, kas iesniegti lietās T-209/01 *Honeywell*/Komisija, T-210/01 *General Electric*/Komisija un C-203/03 Komisija/Austrija.

21 Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka šādiem dokumentiem ir acīmredzami un pilnībā piemērojams izņēmums attiecībā uz tiesvedību aizsardzību un tas tā ir līdz brīdim, kad attiecīgā tiesvedība ir nonākusi līdz tiesas sēdes stadijai.

22 Kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 78.–81. punkta, esot nepieciešams novērst minēto dokumentu publiskošanu pirms tiesas sēdes, lai nepieļautu, ka Komisijas pārstāvji tiek pakļauti ārējam spiedienam, tostarp no sabiedrības puses. Turklāt tas ļautu izvairīties no tā, ka kritika un iebildumi, ko atsevišķu nozaru speciālisti, kā arī prese un sabiedrības viedoklis kopumā var izvirzīt pret dokumentos ietvertajiem argumentiem, var, pārkāpjot procesuālās vienlīdzības principu, radīt papildu pienākumus Komisijai. Tā varētu uzskatīt par pienākumu ņemt vērā šos iebildumus, aizstāvot savu nostāju tiesas sēdē, lai gan lietas dalībnieki, kuriem nav jāpublisko savi procesuālie raksti, varētu aizstāvēt savas intereses neatkarīgi no jebkādas ārējas ietekmes.

23 Tātad vienīgi pēc tiesas sēdes norises Komisijai esot pienākums konkrēti izvērtēt katru dokumentu, attiecībā uz kuru ir lūgta piekļuve.

24 Šajā ziņā Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 84. un 85. punktā vispirms piebilda, ka šo secinājumu nevar likt apšaubīt konstatējums, ka vairākās dalībvalstīs ir atļauta procesuālo rakstu publiskošana un ka Eiropas Cilvēktiesību tiesā iesniegto dokumentu publiskošana ir paredzēta Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijā, kas parakstīta Romā 1950. gada 4. novembrī, jo Savienības tiesu procesuālās normas neparedz trešām personām tiesības piekļūt procesuālajiem rakstiem, ko lietas dalībnieki ir iesnieguši to kancelejās.

25 Turpinot šī sprieduma 86.–89. punktā Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka Komisija nevar pamatoties uz Savienības tiesu procesuālajām normām, kurās paredzēts, ka lietas dalībnieku procesuālie raksti principā ir konfidenciāli, lai atteiktu piekļuvi šiem dokumentiem arī pēc tiesas sēdes. Tiesa jau esot precizējusi, ka šīs normas neaizliedz lietas dalībniekiem publiskot savus procesuālos rakstus.

26 Visbeidzot minētā sprieduma 90. un 91. punktā Pirmās instances tiesa piebilda, ka šo procesuālo rakstu nepubliskošanu pirms tiesas sēdes turklāt pamato nepieciešamība aizsargāt jebkura iespējamā tiesas, kas izskata lietu, nolēmuma par slēgtu tiesas sēdi lietderīgo iedarbību.

27 Tādēļ Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 92. punktā uzskatīja, ka Komisija nav pieļāvusi nekādu tiesību kļūdu, konkrēti neizvērtējot procesuālos rakstus lietās T-209/01 *Honeywell*/Komisija, T-210/01 *General Electric*/Komisija un C-203/03 Komisija/Austrija, un ka tā nav pieļāvusi kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka minēto procesuālo rakstu aizsardzība bija sabiedrības interesēs.

28 Noslēgumā Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 100. punktā nosprieda, ka *API* turklāt nebija norādījusi sevišķās sabiedrības intereses, kuras atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktam var pamatot attiecīgo dokumentu publiskošanu.

29 Otrkārt, attiecībā uz pieteikumu par piekļuvi procesuālajiem rakstiem lietā T-342/99 *Airtours*/Komisija Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 105.-107. punktā nosprieda, ka nebija pamatots Komisijas sniegtais atteikums, kas motivēts ar esošo ciešo saikni starp šo lietu un izskatīšanā esošo lietu T-212/03 *MyTravel*/Komisija. Minētās lietas T-342/99 izskatīšana jau bija pabeigta ar Pirmās instances tiesas 2002. gada 6. jūnija spriedumu (*Recueil*, II-2585. lpp.), tādējādi procesuālo rakstu saturs jau bija

publiskots ne vien tiesas sēdē, bet arī pašā šī sprieduma tekstā. Turklāt tas apstāklis vien, ka argumentus, kas tiesā jau bija izvirzīti pabeigtā lietā, iespējams apspriest līdzīgā lietā, neradot risku, kas varētu kaitēt iztiesāšanas stadijā esoša procesa norisei.

30 Treškārt un visbeidzot, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 135.–140. punktā uzskatīja, ka Komisijas atteikumu, atbildot uz *API* pieteikumu, kurā lūdza piekļuvi procesuālajiem rakstiem, kas iesniegti lietās *Ciel ouvert*, nevar pamatot ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzēto izņēmumu attiecībā uz pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju darbību aizsardzību. Šo lietu izskatīšana jau bija pabeigta ar spriedumu, tādējādi pieprasīto dokumentu publiskošana nevarētu apdraudēt nekādas izmeklēšanas darbības ar mērķi pierādīt konkrēto pienākumu neizpildi.

31 Līdz ar to Pirmās instances tiesa atcēla apstrīdēto lēmumu daļā, kurā bija atteikta piekļuve procesuālajiem rakstiem, kurus Komisija iesniegusi Tiesā lietās *Ciel ouvert* un Pirmās instances tiesā — lietā T-342/99 *Airtour*/Komisija. Saskaņā ar pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 2) punktu pārējā daļā *API* prasība ir noraidīta.

IV — Tiesvedība Tiesā

32 Ar Tiesas priekšsēdētāja attiecīgi 2008. gada 23. aprīļa un 19. maija rīkojumu Dānijas Karalistei un Somijas Republikai tika atļauts iestāties lietā C-514/07 P Zviedrijas Karalistes prasījumu atbalstam.

33 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2008. gada 23. aprīļa rīkojumu Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei tika atļauts iestāties lietās C-528/07 P un C-532/07 P Komisijas prasījumu atbalstam.

34 Visbeidzot Tiesas priekšsēdētājs ar 2009. gada 7. janvāra rīkojumu nolēma apvienot lietas C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P mutvārdu procesa, kā arī sprieduma mērķiem.

V — Lietas dalībnieku prasījumi

A — *Lietā C-514/07 P Zviedrija/*API *un Komisija*

35 Zviedrijas Karaliste lūdz Tiesu atcelt pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 2) punktu, kā arī pilnībā atcelt apstrīdēto lēmumu un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

36 *API* prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu daļā, kurā Pirmās instances tiesa apstiprināja Komisijas tiesības nepubliskot savus procesuālos rakstus lietās, kurās vēl bija jānotiek tiesas sēdei;

— atcelt tās apstrīdētā lēmuma daļas, kuras vēl nav atceltas ar pārsūdzēto spriedumu, vai pakārtoti nodot lietu jaunai izskatīšanai Vispārējā tiesā, lai tā tiktu izlemta atbilstoši Tiesas spriedumam, un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas *API* radušies saistībā ar procesuālo rakstu, atbildot uz apelācijas sūdzību.

37 Dānijas Karaliste lūdz Tiesu atcelt pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 2) punktu, kā arī atcelt apstrīdēto lēmumu daļā, kurā "Pirmās instances tiesa pieļāva tiesību kļūdu, nenosakot obligātu prasību, ka ir jāveic konkrēts katra akta, attiecībā uz kuru iesniegts pieteikums par piekļuvi, izvērtējums, lai noteiktu, vai var piemērot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktā paredzēto izņēmumu".

38 Somijas Republika tiesas sēdē lūdza Tiesu atcelt pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 2) punktu.

39 Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

— apstiprināt pārsūdzēto spriedumu daļā, kurā atstāts spēkā apstrīdētais lēmums atteikt piekļuvi *API* pieprasītajiem dokumentiem;

— piespriest *API* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas Komisijai radušies tiesvedībā pirmajā un apelācijas instancē, un

— piespriest Zviedrijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas Komisijai radušies tiesvedībā apelācijas instancē.

B — *Lietā C-528/07 P* API*/Komisija*

40 *API* prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu daļā, kurā Pirmās instances tiesa apstiprināja Komisijas tiesības nepubliskot savus procesuālos rakstus lietās, kurās vēl bija jānotiek tiesas sēdei;

— atcelt tās apstrīdētā lēmuma daļas, kas iepriekš vēl nav atceltas ar pārsūdzēto spriedumu, vai pakārtoti nodot lietu jaunai izskatīšanai Vispārējā tiesā, lai tā tiktu izlemta atbilstoši Tiesas spriedumam, un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

41 Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

— apstiprināt pārsūdzēto spriedumu daļā, kurā atstāts spēkā apstrīdētais lēmums atteikt piekļuvi *API* pieprasītajiem dokumentiem;

— piespriest *API* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas Komisijai radušies tiesvedībā gan pirmajā, gan apelācijas instancē, un

— piespriest Zviedrijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas Komisijai radušies tiesvedībā apelācijas instancē.

42 Apvienotā Karaliste lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību.

C — *Lietā C-532/07 P Komisija/*API

43 Komisija lūdz Tiesu:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu daļā, kurā ir atcelts apstrīdētais lēmums atteikt *API* piekļuvi atsevišķiem dokumentiem, sākot no tiesas sēdes dienas, attiecībā uz visām darbībām, izņemot tās, kuras saistītas ar tiesvedību sakarā ar pienākumu neizpildi;

— taisīt galīgo spriedumu par visiem jautājumiem, kas ir izskatāmās apelācijas sūdzības priekšmets, un

— piespriest *API* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas Komisijai radušies tiesvedībā minētajā lietā un šajā apelācijas instancē.

44 *API* prasījumi Tiesai ir šādi:

— atzīt par nepieņemamu apelācijas sūdzības pamatu pirmo daļu, ciktāl tajā nav precīzi norādīti pārsūdzētā sprieduma, kuru Komisija lūdz atcelt, apstrīdētie elementi;

— atzīt par nepieņemamu apelācijas sūdzības otro pamatu;

— pakārtoti — pilnībā noraidīt apelācijas sūdzību, un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas *API* radušies, atbildot uz apelācijas sūdzību.

45 Apvienotās Karalistes prasījumi Tiesai ir šādi:

— norādīt, ka Pirmās instances tiesa pieļāva kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 82. punktā uzskatot, ka pēc tiesas sēdes norises Komisijai ir pienākums konkrēti izvērtēt katru pieprasīto procesuālo rakstu, lai izteiktu savu viedokli par Regulas Nr. 1409/2001 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā paredzētā izņēmuma attiecībā uz tiesvedībām piemērošanu, un

— atcelt pārsūdzēto spriedumu daļā, kurā Pirmās instances tiesa atcēla apstrīdēto lēmumu, ciktāl ar to atteikts apmierināt *API* pieteikumu par piekļuvi procesuālajiem rakstiem, kurus Komisija iesniegusi tiesvedībā Tiesā lietās *Ciel ouvert*.

VI — Par apelācijas sūdzību

46 Vispirms ir jālemj par apelācijas sūdzību lietā C-532/07 P un pēc tam jālemj kopā par apelācijas sūdzībām lietās C-514/07 P un C-528/07 P.

A — *Par Komisijas iesniegto apelācijas sūdzību (lieta C-532/07 P)*

47 Pamatojot savu apelācijas sūdzību, Komisija izvirza trīs pamatus saistībā ar Regulas Nr. 1409/2001 4. panta 2. punkta otrā un trešā ievilkuma pārkāpumu.

1. Par pirmo pamatu

48 Ar savu pirmo pamatu Komisija apgalvo, ka Pirmās instances tiesa pieļāva tiesību kļūdu, interpretējot izņēmumu attiecībā uz tiesvedībām tādējādi, ka iestādēm pēc tiesas sēdes dienas ir individuāli jāizvērtē katrs pieteikums par piekļuvi procesuālajiem aktiem, kas iesniegti tiesvedībās, kurās nav celta prasība sakarā ar pienākumu neizpildi.

a) Lietas dalībnieku argumenti

49 Pamatojot šo pamatu, Komisija apgalvo, pirmkārt, ka šāda interpretācija norāda uz pretrunām pārsūdzētajā spriedumā. Pēc tam, kad Pirmās instances tiesa bija atzinusi, ka pastāv vispārējs izņēmums attiecībā uz piekļuves tiesībām, tā esot sašaurinājusi tā piemērošanu līdz tiesas sēdes brīdim, kļūdaini piešķirot šim brīdim izšķirošu nozīmi. Patiesībā pareizas tiesvedības intereses, kā arī prasība ar mērķi nepieļaut attiecībā uz Komisijas pārstāvjiem jebkādu ārējo ietekmi, uz kuriem Pirmās instances tiesa balstījās, nonākot pie uzskata, ka attiecīgais izņēmums ir piemērojams līdz tiesas sēdes brīdim, pamatojot to, ka šis izņēmums ir piemērojams visā tiesvedības laikā un attiecīgi līdz sprieduma pasludināšanai.

50 Otrkārt, Pirmās instances tiesa neesot ņēmusi vērā pareizas tiesvedības intereses jeb tiesvedībā minēto personu, kas nav galvenās puses vai personas, kuras iestājas lietā, intereses. Konkrēti, Pirmās instances tiesa neesot ņēmusi vērā Kopienu tiesu iedibināto praksi, saskaņā ar kuru tās pēc savas ierosmes var neminēt pušu vai citu tiesvedībā iesaistīto personu vārdus vai citu informāciju, kas attiecas uz lietu, kurai parasti jābūt norādītai publikācijā.

51 Treškārt, Komisija uzskata, ka Pirmās instances tiesa it īpaši nav ievērojusi ne vien EKL 255. pantu, kas neattiecas uz Tiesu, bet arī atbilstošās Kopienu tiesu procesuālās normas, no kurām izrietot, ka sabiedrībai nav tiesību piekļūt dokumentiem, kas ietverti lietas materiālos.

52 Ceturtkārt, Pirmās instances tiesa neesot ņēmusi vērā citu lietas dalībnieku, kas nav Komisija, intereses. Ņemot vērā apstākli, ka galvenokārt tiešo prasību lietās lietas dalībnieku procesuālajos rakstos ir ietvertas atsauces uz pārējo lietas dalībnieku, kuriem viņi atbild, procesuālo rakstu saturu, ja Komisijai būtu pienākums atklāt šo dokumentu saturu, tas neizbēgami ietekmētu otra lietas dalībnieka tiesības kontrolēt tādējādi atklātu piekļuvi viņa paša procesuālajiem rakstiem un argumentiem.

53 Piektkārt, no Regulas Nr. 1409/2001 sagatavošanas materiāliem izrietot, ka Kopienu likumdevējs nav vēlējies no šīs regulas piemērošanas jomas pilnībā izslēgt dokumentus, ko iestādes sagatavojušas un kas ir to rīcībā vienīgi tiesvedību mērķiem.

54 Sestkārt un visbeidzot, Komisija uzskata, ka risinājums, kuru ir radusi Pirmās instances tiesa, ir pretrunā Tiesas judikatūrai un, konkrētāk, ar 2000. gada 11. janvāra spriedumu apvienotajās lietās C-174/98 P un C-189/98 P Nīderlande un *van der Wal*/Komisija (*Recueil*, I-1. lpp.), kurā Tiesa uzsvēra, ka Komisijai, saņemot pieteikumu par piekļuvi dokumentiem, var būt nepieciešams konsultēties ar valsts tiesu pirms jebkādas iespējamās to publiskošanas, jo šāds risinājums nozīmētu, ka iestādei vienai pašai jāpieņem lēmums par visu to dokumentu, kuri iesniegti Kopienu tiesās vai kurus tās sagatavojušas attiecībā uz izskatīšanas procesā esošu lietu, publiskošanu. Tas būtu nesaderīgi ar iestādes pienākumu ievērot vienlaikus gan pārējo lietas dalībnieku tiesības aizstāvēt savas intereses Kopienu tiesās, gan šo tiesu procesuālās normas.

55 Atbalstot Komisijas prasījumus, Apvienotā Karaliste piebilst, pirmkārt, ka Pirmās instances tiesa ir lēmusi, pārsniedzot prasījuma robežas *ultra petita*, pārsūdzētā sprieduma 82. punktā nospriežot, ka "pēc tiesas sēdes norises Komisijai ir pienākums konkrēti izvērtēt katru pieprasīto dokumentu, lai, ņemot vērā tā īpašo saturu, pārbaudītu, vai šo dokumentu var publiskot vai arī šāda publiskošana nelabvēlīgi ietekmētu

tiesvedību, uz kuru attiecas šis dokuments". No šī paša sprieduma 75. punkta izrietot, ka *API* savā prasībā par tiesību akta atcelšanu neiesniedza Pirmās instances tiesas vērtējumam jautājumu par pieteikumiem par piekļuvi procesuālajiem rakstiem, kas iesniegti laika posmā no tiesas sēdes dienas līdz sprieduma pasludināšanai, ņemot vērā, ka katrā no trim attiecīgajām lietām, proti, T-209/01 *Honeywell*/Komisija, T-201/01 *General Electric*/Komisija un C-203/03 Komisija/Austrija, brīdī, kad *API* lūdza piekļuvi Komisijas procesuālajiem rakstiem, tiesas sēde vēl nebija notikusi.

56 Turpinot Apvienotā Karaliste uzskata, ka iestādēm ir jābūt tiesībām pamatoties uz vispārējiem pieņēmumiem, kas attiecas uz dokumentu kategorijām, un ka procesuālo rakstu publiskošana pēc sava rakstura atšķiras no iekšēja administratīva dokumenta publiskošanas. To turklāt apstiprinot Kopienu likumdevēja atturīgā attieksme pret dokumentiem saistībā ar tiesvedību, kuras īpašais raksturs esot atspoguļots ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā paredzēto izņēmumu. Visbeidzot Apvienotā Karaliste uzskata, ka tiesvedību pakļaušana ārējām ietekmēm ir neatbilstoša un kaitīga pareizai tiesvedībai.

57 *API* atbild uz katru no Komisijas argumentiem, kurus tā izvirzījusi saistībā ar pirmo pamatu.

58 Pirmkārt, jebkāda iespējamā ārējā ietekme attiecībā uz Komisijas pārstāvjiem esot vienīgi tiesvedību publiskā rakstura sekas un nevarot pamatot risinājumu, kuru ir radusi Pirmās instances tiesa. Katrā ziņā šis arguments esot nesaderīgs ar prasību šauri interpretēt izņēmumus attiecībā uz piekļuvi dokumentiem un risinājums, kuru rada Pirmās instances tiesa, esot pretrunā principam par iespējami plašāku piekļuvi iestāžu dokumentiem, ņemot vērā, ka ne tiesas sēdes protokols, ne pati tiesas sēde to nepilnīgā rakstura dēļ neesot pietiekami, lai nodrošinātu pārskatāmību.

59 Otrkārt, *API* uzskata, ka Tiesas prakse neatklāt prasītāju vai citu tiesvedībā iesaistīto personu vārdus, kā arī šīs prakses kodifikācija Civildienesta tiesas Reglamenta 44. panta 4. punktā nevar pamatot atkāpi no Regulā Nr. 1049/2001 ietvertajiem pienākumiem, jo minētajai regulai ir augstāks normatīvais spēks.

60 Treškārt, dokumenti, attiecībā uz kuriem *API* vēlējās piekļuvi, skaidri ietilpstot EKL 255. panta piemērošanas jomā, ciktāl runa ir par Komisijas rīcībā esošiem dokumentiem, kurus tā ir sagatavojusi. Citiem vārdiem sakot, *API* nemēģināja iegūt piekļuvi Tiesas rīcībā esošajiem dokumentiem, uz kuriem turklāt neatsaucas EKL 255. pants. Katrā ziņā Komisijas arguments šajā ziņā esot nepieņemams, jo tajā neesot precizēti pārsūdzētā sprieduma apstrīdētie elementi.

61 Ceturtkārt, Komisija ne vien neesot konkretizējusi, kādas esot trešo personu tiesības, kurām varētu kaitēt attiecīgo dokumentu vēlāka publiskošana, bet tā it īpaši neesot ņēmusi vērā ne iespēju piešķirt tiem daļēju piekļuvi, ne Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. punktā skaidri paredzēto procedūru nolūkā aizsargāt trešo personu intereses.

62 Piektkārt, *API* piekrīt Komisijas viedoklim, saskaņā ar kuru dokumenti, kas ir iestāžu rīcībā vienīgi tiesvedību mērķiem, nav izslēgti no Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomas. It īpaši, runājot par procesuālo tiesību vienlīdzības principu, *API* apgalvo, ka patiesībā lietas dalībniekam nekaitē viņa procesuālo rakstu publiskošana un iespējamā nevienlīdzība starp lietas dalībniekiem ir vienīgi neizbēgamās un nepieciešamās sekas tam, ka vispār eksistē Regula Nr. 1049/2001. Katrā ziņā daļēja piekļuve procesuālajiem rakstiem esot vienmēr iespējama un tai esot dodama priekšroka salīdzinājumā ar pilnīgu piekļuves atteikumu šiem dokumentiem.

63 Sestkārt un visbeidzot, iepriekš minētajam spriedumam apvienotajās lietās Nīderlande un *van der Wal*/Komisija, uz kuru atsaucas Komisija, neesot nozīmes izskatāmajā lietā, jo tas nav galvenais spriedums, kas ļauj noteikt pilnīgu piekļuves aizliegumu īpašas kategorijas dokumentiem.

b) Tiesas vērtējums

64 Vispirms ir jānoraida Apvienotās Karalistes izvirzītais iebildums, saskaņā ar kuru Pirmās instances tiesa esot lēmusi, pārsniedzot prasījuma robežas, pārsūdzētā sprieduma 82. punktā nospriežot, ka "pēc tiesas sēdes norises Komisijai ir pienākums konkrēti izvērtēt katru pieprasīto dokumentu, lai, ņemot vērā tā īpašo saturu, pārbaudītu, vai šo dokumentu var publiskot vai arī šāda publiskošana nelabvēlīgi ietekmētu tiesvedību, uz kuru attiecas šis dokuments".

65 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka, lai gan tiesai ir jāspriež tikai par lietas dalībnieku prasījumiem, atbilstoši kuriem tiek noteiktas strīda robežas, tai nav jāaprobežojas vienīgi ar šo lietas dalībnieku savu prasījumu pamatojumam norādītajiem argumentiem, jo pretējā gadījumā atbilstošā situācijā tā būtu spiesta pamatot savu nolēmumu ar kļūdainiem juridiskiem apsvērumiem (Tiesas 2004. gada 27. septembra rīkojums lietā C-470/02 P *UER*/*M6* u.c., 69. punkts).

66 Izskatāmajā lietā Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 82. punktā esošo secinājumu izdarīja, vienīgi izvērtējot *API* argumentus, kurus tā izvirzīja, pamatojot savu prasību par tiesību akta atcelšanu, proti, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrā ievilkuma pārkāpumu. Tādējādi šķiet, ka šis punkts ietver vienīgi argumentācijas izvērsumu, kura rezultātā Pirmās instances tiesa noraidīja pamatu, ko *API* izvirzīja tās izskatāmajā lietā.

67 Atbilstoši Tiesas judikatūrai šāds izvērsums pats par sevi neļauj uzskatīt, ka Pirmās instances tiesa būtu attālinājusies no strīda priekšmeta un būtu pārkāpusi prasījuma robežas (šajā ziņā skat. 1998. gada 19. novembra spriedumu lietā C-252/96 P Parlaments/*Gutiérrez de Quijano y Lloréns*, *Recueil*, I-7421. lpp., 34. punkts, kā arī iepriekš minēto rīkojumu lietā *UER*/*M6* u.c., 74. punkts).

68 Šādi precizējot argumentus, kurus Komisija izvirzījusi, pamatojot šo pamatu, ir jāatgādina, ka atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 preambulas 1. apvērumam šī regula atbilst Līguma par ES 1. panta otrajā daļā, kas iekļauta ar Amsterdamas līgumu, definētajam mērķim iezīmēt jaunu posmu ciešākas Eiropas tautu savienības izveidošanā, kurā lēmumu pieņemšana notiek, cik vien iespējams atklāti un cik vien iespējams tuvinot to pilsoņiem. Tāpat minētās regulas preambulas 2. apsvērumā ir atgādināts, ka sabiedrības tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem ir saistītas ar šo iestāžu demokrātisko raksturu (Tiesas 2008. gada 1. jūlija spriedums apvienotajās lietās C-39/05 P un C-52/05 P Zviedrija un *Turco*/Padome, Krājums, I-4723. lpp., 34. punkts).

69 Šajā nolūkā Regulas Nr. 1049/2001 mērķis, kā to parāda tās preambulas 4. apsvērums un tās 1. pants, ir piešķirt sabiedrībai tiesības uz iespējami plašāku piekļuvi iestāžu dokumentiem (skat. 2007. gada 1. februāra spriedumu lietā C-266/05 P *Sison*/Padome, Krājums, I-1233. lpp., 61. punkts; 2007. gada 18. decembra spriedumu lietā C-64/05 P Zviedrija/Komisija, Krājums, I-11389. lpp., 53. punkts; iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās Zviedrija un *Turco*/Padome, 33. punkts, kā arī 2010. gada 29. jūnija spriedumu lietā C-139/07 P Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, Krājums, I-5885. lpp., 51. punkts).

70 Taču šīs tiesības tomēr ir pakļautas zināmiem ierobežojumiem, kas pamatoti ar sabiedrības vai privāto interešu apsvērumiem (iepriekš minētais spriedums lietā *Sison*/Padome, 62. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, 53. punkts).

71 Konkrētāk un atbilstoši minētās regulas preambulas 11. apsvērumam tās 4. pantā ir paredzēts, ka iestādes atsaka piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt kādām no ar šo pantu aizsargātajām interesēm.

72 Tādējādi, ja Komisija nolemj atteikt piekļuvi dokumentam, kuru tai lūdz publiskot, tai principā ir jāsniedz paskaidrojumi par to, kā piekļuve šim dokumentam var konkrēti un reāli kaitēt interesēm, ko aizsargā Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētais izņēmums, uz kuru atsaucas šī iestāde (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās Zviedrija un *Turco*/Padome, 49. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, 53. punkts).

73 Protams, tā kā ar šiem izņēmumiem tiek izdarīta atkāpe no principa par iespējami plašāku sabiedrības piekļuvi dokumentiem, tie ir jāinterpretē un jāpiemēro šaurā nozīmē (iepriekš minētais spriedums lietā *Sison*/Padome, 63. punkts; lietā Zviedrija/Komisija, 66. punkts, kā arī apvienotajās lietās Zviedrija un *Turco*/Padome, 36. punkts).

74 Tomēr pretēji *API* apgalvotajam no Tiesas judikatūras izriet, ka attiecīgā iestāde šajā ziņā var tiesiski pamatoties uz vispārējiem pieņēmumiem, kas attiecas uz noteiktām dokumentu kategorijām, un uz līdzīgiem vispārīgiem apsvērumiem, kas var attiekties uz tāda paša rakstura dokumentu publiskošanas pieteikumiem (skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās Zviedrija un *Turco*/Padome, 50. punkts, kā arī Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, 54. punkts).

75 Šajā gadījumā neviens no izskatāmās lietas dalībniekiem nav apstrīdējis secinājumu, kuru Pirmās instances tiesa izdarīja pārsūdzētā sprieduma 75. punktā, saskaņā ar kuru Komisijas procesuālos rakstus, attiecībā uz kuriem lūdza piekļuvi, šī iestāde sagatavoja kā lietas dalībniece trijās tiešo prasību lietās, kuras apstrīdētā lēmuma

pieņemšanas brīdī vēl izskatīja tiesa un ka tādēļ katru procesuālo rakstu var uzskatīt par tādu, kas ietilpst vienā un tajā pašā dokumentu kategorijā.

76 Tādēļ ir jāpārbauda, vai vispārīgie apsvērumi ļāva secināt, ka Komisija var pamatoties uz pieņēmumu, ka šo procesuālo rakstu publiskošana kaitē tiesvedībām, un šādi tai nav jāveic konkrēts katra no šiem dokumentiem satura vērtējums.

77 Šajā nolūkā vispirms ir jānorāda, ka procesuālajiem rakstiem, kas iesniegti Tiesā konkrētas tiesvedības ietvaros, piemīt ļoti raksturīgas iezīmes, jo tie sava rakstura dēļ drīzāk piedalās Tiesas tiesvedības funkcijās, nevis Komisijas administratīvajās funkcijās, turklāt šīs minētās darbības neprasa tāda paša apjoma piekļuvi dokumentiem kā Kopienu iestādes likumdošanas darbības (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, 60. punkts).

78 Šie procesuālie raksti tika sagatavoti vienīgi minētās tiesvedības vajadzībām un ir tās būtisks elements. Dokumentā, uz kura pamata uzsākta tiesvedība, prasītājs nosaka strīda robežas, un it īpaši tiesvedības rakstveida stadijā — jo mutvārdu stadija nav obligāta — lietas dalībnieki sniedz Tiesai elementus, pamatojoties uz kuriem tai ir jāpieņem tiesas nolēmums.

79 No atbilstošajām Līgumu normām, kā arī no Regulas Nr. 1049/2001 struktūras un Savienības tiesiskā regulējuma šajā jautājumā mērķiem izriet, ka tiesvedības darbības pašas par sevi ir izslēgtas no jomas, attiecībā uz kuru ir piemērojamas ar šo regulu iedibinātās tiesības piekļūt dokumentiem.

80 Runājot, pirmkārt, par atbilstošajām Līgumu normām, no EKL 255. panta teksta skaidri izriet, ka uz Tiesu neattiecas šajā pantā paredzētais pārskatāmības pienākums.

81 Šī izņēmuma mērķis vēl skaidrāk izriet no LESD 15. panta, ar kuru ir aizstāts EKL 255. pants un kurā, visnotaļ paplašinot atklātības [pārskatāmības] principa piemērošanas jomu, 3. punkta ceturtajā daļā ir precizēts, ka pārskatāmības pienākums attiecas uz Tiesu tikai tajos gadījumos, kad tā veic administratīvus pienākumus.

82 Tas ļauj spriest, ka Tiesas izslēgšana no iestāžu vidus, uz kurām saskaņā ar EKL 255. pantu attiecas minētais pienākums, ir pamatota tieši ar tiesvedības funkciju, kas tai jāveic atbilstoši EKL 220. pantam, raksturu.

83 Šo interpretāciju turklāt apstiprina arī Regulas Nr. 1049/2001, kuras juridiskais pamats ir EKL 255. pants, struktūra. Šīs regulas 1. panta a) punktā, kurā precizēta tās piemērošanas joma, nav ietverta norāde uz Tiesu, šādi to izslēdzot no to iestāžu vidus, uz kurām attiecas regulā paredzētais pārskatāmības pienākums, savukārt viens no šīs regulas 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem ir vērsts tieši uz tiesvedību aizsardzību.

84 Tādējādi gan no EKL 255. panta, gan no Regulas Nr. 1049/2001 izriet, ka pārskatāmības principa piemērošanas ierobežojumiem attiecībā uz tiesvedības funkcijām ir viens un tas pats mērķis, proti, garantēt to, ka piekļuve iestāžu dokumentiem tiek īstenota, nekaitējot tiesvedību aizsardzībai.

85 Šajā ziņā ir jānorāda, ka šo procedūru aizsardzība tostarp nozīmē, ka tiek nodrošināta pušu procesuālo tiesību vienlīdzības, kā arī pareizas tiesvedības principa ievērošana.

86 Attiecībā, pirmkārt, uz pušu procesuālo tiesību vienlīdzību ir jānorāda — tāpat kā to pārsūdzētā sprieduma 78. punktā būtībā norādīja Pirmās instances tiesa —, ka, ja Komisijas procesuālo rakstu saturam būtu jābūt par sabiedrības diskusiju priekšmetu, pret tiem vērstā kritika, neraugoties uz tās juridisko nozīmi, varētu ietekmēt iestādes nostāju, ko tā aizstāv Savienības tiesās.

87 Turklāt šāda situācija varētu izjaukt vajadzīgo līdzsvaru starp lietas dalībniekiem minētajās tiesās — līdzsvaru, kas ir pušu procesuālo tiesību vienlīdzības principa pamatā —, jo vienīgi uz attiecīgo iestādi, kurai adresēts pieteikums par piekļuvi tās dokumentiem, nevis uz visiem lietas dalībniekiem attiektos publiskošanas pienākums.

88 Tāpat šajā ziņā ir jāatgādina, ka pušu procesuālo tiesību vienlīdzības princips, kā arī tostarp sacīkstes princips, ir vienīgi taisnīgas tiesas jēdziena elementi (pēc analoģijas skat. 2007. gada 26. jūnija spriedumu lietā C-305/05 *Ordre des barreaux francophones et germanophone* u.c., Krājums, I-5305. lpp., 31. punkts; 2009. gada 2. decembra spriedumu lietā C-89/08 P Komisija/Īrija u.c., Krājums, I-11245. lpp., 50. punkts, kā arī 2009. gada 17. decembra spriedumu lietā C-197/09 RX-II *M/EMEA* (pārskatīšana), Krājums, I-12033. lpp., 39. un 40. punkts).

89 Tiesa jau ir nospriedusi, ka ikvienam Savienības tiesā izskatāmas lietas dalībniekam, lai kāds arī būtu tā juridiskais statuss, ir jābūt iespējai izmantot sacīkstes principu savā labā. Tādējādi arī Kopienu iestādes, ja tās ir lietas dalībnieki, var uz to pamatoties (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Īrija u.c., 53. punkts).

90 Tādēļ *API* kļūdās, apgalvojot, ka Komisija, būdama publiska iestāde, nevar pamatoties uz pušu procesuālo tiesību vienlīdzības principu, jo šis princips attiecas vienīgi uz indivīdiem.

91 Ir taisnība, kā to norāda *API*, ka pati Regula Nr. 1049/2001 nosaka pārskatāmības pienākumu vienīgi tajā norādītajām iestādēm. Tomēr apstāklis, ka šāds pienākums ir noteikts vienīgi attiecīgajām iestādēm, nevar būt pamats tam, ka tiesās izskatāmajās lietās tiktu apdraudēts šo iestāžu procesuālais stāvoklis attiecībā uz pušu procesuālo tiesību vienlīdzības principu.

92 Attiecībā uz, otrkārt, pareizas tiesvedības principu, tiesvedības funkciju izslēgšana no tiesību piekļūt dokumentiem jomas, nenodalot dažādās tiesvedības stadijas, ir pamatota ar nepieciešamību nodrošināt, lai visas tiesvedības laikā debates starp lietas dalībniekiem, kā arī attiecīgās tiesas apspriedes notiktu absolūti objektīvi.

93 Attiecīgo procesuālo dokumentu publiskošana ļautu pakļaut tiesvedības funkcijas — lai arī vienīgi sabiedrības apziņā — ārējam spiedienam un kaitētu tiesas debašu objektivitātei.

94 Līdz ar to ir jāatzīst, ka pastāv vispārējs pieņēmums, saskaņā ar kuru procesuālo rakstu, kurus iestāde iesniegusi tiesvedības ietvaros, publiskošana kaitē šīs tiesvedības aizsardzībai Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrā ievilkuma izpratnē periodā, kurā noris minētā tiesvedība.

95 Šāda publiskošana nozīmētu neņemt vērā šīs kategorijas dokumentu īpatnības un būtu līdzvērtīga pārskatāmības principa attiecināšanai uz nozīmīgu tiesvedības daļu. Tās rezultātā Tiesas izslēgšana no to iestāžu vidus, uz kurām atbilstoši EKL 255. pantam attiecas pārskatāmības princips, lielā mēra zaudētu savu lietderīgo iedarbību.

96 Turklāt šāds pieņēmums ir pamatots arī ar Eiropas Savienības Tiesas Statūtiem un Savienības tiesu reglamentiem (skat. pēc analoģijas iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, 55. punkts).

97 Lai gan Tiesas Statūtu 31. pantā ir paredzēts, ka tiesas sēdes ir atklātas, tomēr saskaņā ar Statūtu 20. panta otro daļu lietas dalībnieku procesuālo rakstu nosūtīšana ir ierobežota, paredzot to vienīgi lietas dalībniekiem un iestādēm, kuru lēmumi tiek apstrīdēti.

98 Tāpat Savienības tiesu reglamentos ir paredzēts, ka procesuālie raksti tiek izsniegti vienīgi lietas dalībniekiem. Konkrēti, Tiesas Reglamenta 39. pantā, Vispārējās tiesas Reglamenta 45. pantā un Civildienesta tiesas Reglamenta 37. panta 1. punktā ir paredzēts, ka prasības pieteikumu izsniedz vienīgi atbildētājam.

99 Līdz ar to ir jākonstatē, ka ne Tiesas Statūtos, ne minētajos reglamentos nav paredzētas tiesības piekļūt trešo personu procesuālajiem rakstiem, kas iesniegti Tiesā tiesvedību ietvaros.

100 Šīs apstāklis ir jāņem vērā, interpretējot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā paredzēto izņēmumu. Ja trešām personām, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 [4. panta 2. punkta otro ievilkumu], būtu tiesības piekļūt minētajiem procesuālajiem rakstiem, tiktu apdraudēta procesuālo normu, kas regulē tiesvedības Savienības tiesās, sistēma (skat. pēc analoģijas iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, 58. punkts).

101 Šajā ziņā ir jānorāda, ka nav nozīmes tam, ko uzsver *API* — ka citu valstu tiesību sistēmās ir ieviesti citi risinājumi, kas paredz tostarp, ka tiesas atļauj piekļūt pie tajās iesniegtajiem procesuālajiem rakstiem. Kā to arī apgalvo Komisija un kā to pareizi nosprieda Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 85. punktā, Savienības tiesu procesuālajās normās vispār nav paredzētas trešo personu tiesības piekļūt procesuālajiem rakstiem, ko lietas dalībnieki iesnieguši kancelejā.

102 Gluži pretēji, tieši šo procesuālo normu, kas ir piemērojamas konkrētajiem procesuālajiem rakstiem, esamība, kā arī apstāklis, ka tajās ne vien nav paredzētas nekādas tiesības piekļūt lietas materiāliem, bet atbilstoši Tiesas Statūtu 31. pantam ir paredzēts pat tas, ka tiesas sēde var būt slēgta vai ka attiecībā uz atsevišķu informāciju, piemēram, lietas dalībnieku vārdiem, tiek ievērota konfidencialitāte, mudina izdarīt pieņēmumu, ka attiecīgo procesuālo rakstu publiskošana kaitē tiesvedībām (pēc analoģijas skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, 56.–58. punkts).

103 Kā to precizēja Tiesa, ir taisnība, ka šāds vispārējs pieņēmums neizslēdz ieinteresēto personu tiesības pierādīt, ka uz attiecīgo dokumentu, kuru lūdz publiskot, minētais pieņēmums neattiecas (iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, 62. punkts). Tomēr nemainīgs paliek fakts, ka izskatāmajā lietā no pārsūdzētā sprieduma neizriet, ka *API* pamatojas uz šīm tiesībām.

104 Ievērojot visus iepriekš minētos apsvērumus, ir jāsecina, ka Pirmās instances tiesa pieļāva kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot, ka situācijā, kurā nav neviena elementa, kas var atspēkot minēto pieņēmumu, Komisijai bija pienākums pēc tiesas sēdes norises veikt konkrētu katra pieprasītā dokumenta vērtējumu, lai pārbaudītu, vai, ņemot vērā tā specifisko saturu, tā publiskošana varētu kaitēt ar to saistītās tiesvedības aizsardzībai.

105 Tomēr ir jānorāda — kā tas arī ir precizēts šī sprieduma 66. punktā —, ka pārsūdzētā sprieduma 82. punktā ietvertie apsvērumi ir vienīgi argumentācijas izvērsums, kuras rezultātā Pirmās instances tiesa noraidīja vienīgo pamatu, ko *API* izvirzīja tās izskatāmajā lietā. Savukārt šis 82. punkts nekādā veidā nav pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas pamats.

106 No tā izriet, ka šīs pārsūdzētā sprieduma motivācijas daļas atcelšana nav pamats, lai atceltu minētā sprieduma rezolutīvo daļu.

2. Par otro pamatu

107 Ar savu otro pamatu Komisija, ko atbalsta Apvienotā Karaliste, norāda, ka Pirmās instances tiesa pieļāva kļūdu tiesību piemērošanā, nospriežot, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums, kas vērsts uz pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķu aizsardzību, neļāva Komisijai pēc sprieduma pasludināšanas tiesvedībās sakarā ar pienākumu neizpildi saskaņā ar EKL 226. pantu atteikt piekļuvi procesuālajiem rakstiem, kas iesniegti šajās tiesvedībās, iepriekš neveicot konkrētu katra šī dokumenta satura vērtējumu.

a) Lietas dalībnieku argumenti

108 Komisija uzskata, ka Pirmās instances tiesa neesot ņēmusi vērā faktu, ka pēc sprieduma pasludināšanas tiesvedībās sakarā ar pienākumu neizpildi var turpināties īstenošanas procedūras un tā rezultātā var ne vien tikt celta jauna prasība saskaņā ar EKL 228. pantu, bet arī notikt jauna viedokļu apmaiņa starp Komisiju un dalībvalsti, kuras saistību neizpilde ir konstatēta, nolūkā panākt, lai šī dalībvalsts nodrošina atbilstību Savienības tiesībām.

109 Šajā ziņā Komisija apgalvo, ka Pirmās instances tiesas argumenti, saskaņā ar kuriem prasībai atbilstoši EKL 228. pantam esot cits priekšmets un ka tā esot atkarīga no neskaidriem nākotnes notikumiem, ir vienīgi formāli un tajos nav ņemts vērā dialoga starp Komisiju un dalībvalstīm fakts.

110 Komisija piebilst, ka tad, ka tā atteica *API* piekļuvi attiecīgajiem procesuālajiem rakstiem lietās *Ciel ouvert*, tā saskārās ar neatrisināmu principa jautājumu, saistībā ar kuru tai bija jāpārstāv Eiropas Kopiena sarunās, kuras tai bija vienlaikus jāveic ar dalībvalstīm un trešām valstīm. Tiesas sēdē Pirmās instances tiesā Komisija esot izskaidrojusi, ka tās procesuālo rakstu publiskošana pēc sprieduma pasludināšanas šajās lietās būtu apdraudējusi šīs sarunas, kuru mērķis bija jauna starptautiska nolīguma noslēgšana aviotransporta jomā.

111 Savukārt *API* uzskata, ka apelācijas sūdzībā nav izskaidroti ne iemesli, kuru dēļ "dialoga esamība" ar dalībvalstīm būtu apdraudēta, ja Komisija publiskotu savus procesuālos rakstus pēc tam, kad Tiesa pasludinājusi savu spriedumu, ne arī tas, kādēļ šāda publiskošana būtu vājinājusi tās "Līgumu izpildes uzrauga lomu". Ja vien Komisija nevar atsaukties uz īpašiem apstākļiem, kas pamato izņēmuma attiecībā uz publiskošanu piemērošanu, procesuālie raksti esot jāpublisko. Katrā ziņā šie argumenti esot

nepieņemami, jo tajos ir vienīgi atkārtoti argumenti, kas jau tikuši iesniegti Pirmās instances tiesā.

b) Tiesas vērtējums

112 Ar savu otro pamatu, kas iedalās divās daļās, Komisija būtībā pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā kļūdaini uzskatījusi, ka uz dokumentiem, kas izmantoti Komisijas veiktajās izmeklēšanās, kuras notiek tiesvedības ietvaros sakarā ar saistību neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, vairs neattiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums pēc tam, kad Tiesa ir pasludinājusi savu spriedumu, ar ko izbeidz minēto tiesvedību.

113 Saistībā ar šī pamata pirmo daļu Komisija apgalvo, ka iemesli, pamatojoties uz kuriem Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 142. punktā secināja, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā, atsakot piekļuvi dokumentiem attiecībā uz lietām *Ciel ouvert*, ir vienīgi formāli un tajos nav ņemta vērā dialoga starp Komisiju un dalībvalsti esamība.

114 Būtībā Komisija pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā nepareizi novērtēja juridiskās attiecības starp EKL 226. un 228. pantu, pienācīgi nenovērtējot saiknes starp abās šajās normās paredzētajiem procesiem nozīmi divu saistītu, viena otrai sekojošu lietu, kas attiecas uz vienas un tās pašas dalībvalsts saistību neizpildi, kontekstā.

115 Pretēji *API* apgalvotajam Komisija neaprobežojas ar to, ka vienīgi atkārto pirmajā instancē izvirzītos argumentus, bet cenšas apstrīdēt Pirmās instances tiesas veikto juridisko vērtējumu.

116 Tomēr, ja viens no lietas dalībniekiem apstrīd Pirmās instances tiesas veikto Savienības tiesību interpretāciju vai piemērošanu, apelācijas procesā var no jauna izskatīt pirmajā instancē pārbaudītos tiesību jautājumus. Ja lietas dalībnieks nevarētu šādā veidā pamatot savu apelācijas sūdzību ar pamatiem un argumentiem, kas jau tikuši izmantoti Pirmās instances tiesā, apelācijas process daļēji zaudētu savu jēgu (Tiesas 2004. gada 23. marta spriedums lietā C-234/02 P Ombuds/*Lamberts*, *Recueil*, I-2803. lpp., 75. punkts).

117 No tā izriet, ka otrā pamata pirmā daļa ir pieņemama.

118 Vērtējot pēc būtības, ir jānorāda, ka, lai gan ir taisnība, ka EKL 226. un 228. pantā paredzētajiem procesiem ir viens un tas pats mērķis, proti, nodrošināt efektīvu Savienības tiesību piemērošanu, tomēr tās ir divas dažādas tiesvedības, ar kurām šis mērķis tiek sasniegts atšķirīgā veidā.

119 Ar EKL 226. pantu iedibinātā procesa mērķis ir konstatēt un izbeigt dalībvalsts rīcību, ar kuru tiek pārkāptas Savienības tiesības (skat. Tiesas 1979. gada 7. februāra spriedumu apvienotajās lietās 15/76 un 16/76 Francija/Komisija, *Recueil*, 321. lpp., 27. punkts, kā arī 2007. gada 6. decembra spriedumu lietā C-465/05 Komisija/Vācija, Krājums, I-10517. lpp., 25. punkts), turpretim EKL 228. pantā paredzētā procesa mērķis ir daudz šaurāks, būdams vērsts vienīgi uz to, lai mudinātu pienākumus neizpildošo dalībvalsti izpildīt spriedumu, ar kuru konstatēta pienākumu neizpilde (Tiesas 2005. gada 12. jūlija spriedums lietā C-304/02 Komisija/Francija, Krājums, I-6263. lpp., 80. punkts).

120 No tā izriet, ka tiklīdz Tiesa ar spriedumu, kas pasludināts atbilstoši EKL 226. pantam, ir konstatējusi, ka dalībvalsts nav izpildījusi savus pienākumus, sarunu starp šo

dalībvalsti un Komisiju turpināšanas mērķis vairs nav pienākumu neizpildes fakts — ko jau skaidri ir konstatējusi Tiesa —, bet jautājums par to, vai ir īstenojušies apstākļi, kas nepieciešami, lai celtu prasību saskaņā ar EKL 228. pantu.

121 Turklāt attiecībā uz iespēju, ka prasības sakarā ar pienākumu neizpildi rezultātā var panākt mierizlīgumu, ir jānorāda, ka tiklīdz ar Tiesas spriedumu, kas pasludināts atbilstoši EKL 226. pantam, ir konstatēta pienākumu neizpilde, šāds iznākums saistībā ar šo neizpildi vairs nav iespējams.

122 Pastāvot šādiem apstākļiem, ir jākonstatē, ka Pirmās instances tiesa nav pieļāvusi nekādu kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot, ka nevar prezumēt, ka procesuālo rakstu, kas iesniegti tiesvedībā, kuras iznākumā ir pasludināts spriedums saskaņā ar EKL 226. pantu, publiskošana kaitē izmeklēšanas darbībām, kuru rezultātā var tikt uzsākta tiesvedība saskaņā ar EKL 228. pantu.

123 Ievērojot iepriekš minēto, otrā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

124 Saistībā ar minētā pamata otro daļu Komisija apgalvo, ka dokumentu attiecībā uz lietu *Ciel ouvert* publiskošana — pat pēc tam, kad Tiesa ir pasludinājusi savu spriedumu šajās lietās, — būtu apdraudējusi sarunas par jauna starptautiskā nolīguma noslēgšanu aviotransporta jomā, kuras tā, rīkojoties Kopienas vārdā, apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī veica ar dalībvalstīm un trešām valstīm.

125 Šajā ziņā pietiek norādīt, ka, lai gan Komisija savā apelācijas sūdzībā apgalvo, ka tā bija uzsvērusi šo apstākli tiesas sēdē Pirmās instances tiesā, no pārsūdzētā sprieduma

nekādi neizriet — un Komisija to nav apstrīdējusi —, ka šī iestāde apstrīdētajā lēmumā vai tiesas sēdē Pirmās instances tiesā būtu norādījusi uz nepieciešamību nodrošināt attiecīgo dokumentu konfidencialitāti, lai nepieļautu kaitējumu sarunām, kuras tā veica minētā nolīguma noslēgšanas kontekstā.

126 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, ja kādam lietas dalībniekam ļautu Tiesā pirmoreiz izvirzīt pamatus un argumentus, ko tas nebija izvirzījis Pirmās instances tiesā, tas varētu Tiesai, kuras kompetence apelācijas tiesvedībā ir ierobežota, lūgt risināt strīdu, kas ir plašāks par to, kuru ir izskatījusi Pirmās instances tiesa. Tādējādi apelācijas tiesvedībā Tiesas kompetencē ir vienīgi izvērtēt tiesisko risinājumu, kas sniegts atbilstoši pamatiem un argumentiem, kuri tika izvirzīti pirmajā instancē (skat. Tiesas 2000. gada 30. marta spriedumu lietā C-266/97 P *VBA*/*VGB* u.c., *Recueil*, I-2135. lpp., 79. punkts, un 2006. gada 21. septembra spriedumu lietā C-167/04 P *JCB Service*/Komisija, Krājums, I-8935. lpp., 114. punkts, kā arī šajā ziņā 2010. gada 21. janvāra rīkojumu lietā C-150/09 P *Iride* un *Iride Energia*/Komisija, 73. un 74. punkts).

127 Līdz ar to šī daļa ir jāatzīst par nepieņemamu, un tādējādi otrais pamats ir jānoraida kā daļēji nepamatots un daļēji nepieņemams.

3. Par trešo pamatu

a) Lietas dalībnieku argumenti

128 Ar savu trešo pamatu Komisija norāda, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, interpretējot izņēmumu attiecībā uz tiesvedību aizsardzību tādā

izpratnē, ka iestādēm ir jāizvērtē atsevišķi katrs gadījums, pat pieteikumi par piekļuvi procesuālajiem rakstiem, kas iesniegti lietās, kuru izskatīšana jau pabeigta, ja šie procesuālie raksti ir saistīti ar joprojām notiekošām tiesvedībām. Tā kā Pirmās instances tiesa nolēma, ka Komisija var atteikties publiskot gan šos procesuālos rakstus, gan tos, kas vēl nav apspriesti tiesas sēdē, tai būtu jāizmanto šī pati argumentācija attiecībā uz pieteikumiem par dokumentu, kas iesniegti lietās, kuru izskatīšana jau ir pabeigta, bet kuri ir saistīti ar vēl izskatīšanā esošām lietam, publiskošanu. Tas būtu vēl jo vairāk pamatoti, ja lietas, kuras izskatīšana ir pabeigta, dalībnieki un ar to saistītas vēl izskatāmās lietas dalībnieki nebūtu vieni un tie paši.

129 *API* šajā ziņā apgalvo, ka pilnīga vai daļēja piekļuve procesuālajiem rakstiem, kas iesniegti lietā, kuras izskatīšana ir pabeigta, neietekmē Komisijas spēju aizstāvēties vēlākā lietā, kuru vēl izskata, pat ja šīs abas lietas ir saistītas.

b) Tiesas vērtējums

130 Vispirms ir jākonstatē, ka, lai gan to iemeslu dēļ, kas izklāstīti šī sprieduma 68.–104. punktā, procesuālo dokumentu, kas iesniegti vēl notiekošā tiesvedībā, publiskošana tiek prezumēta kā tāda, kas kaitē šīs tiesvedības aizsardzībai tādēļ, ka procesuālie raksti veido pamatu, uz kura Tiesa īsteno savas tiesvedības funkcijas, tas tā nav gadījumā, kad attiecīgā tiesvedība ir pabeigta ar tiesas nolēmumu.

131 Šajā pēdējā gadījumā vairs nav pamata pieņemt, ka procesuālo rakstu publiskošana kaitē Tiesas tiesvedības funkcijām, jo šī funkcija pēc tiesvedības slēgšanas ir pabeigta.

132 Protams, nevar izslēgt, kā to norāda Komisija, ka procesuālo rakstu, kas attiecas uz pabeigtu tiesvedību, bet ir saistīti ar citu, vēl notiekošu tiesvedību, publiskošana var radīt kaitējuma risku šai notiekošajai tiesvedībai, it īpaši ja šīs minētās tiesvedības dalībnieki nav tie paši, kas lietā, kuras izskatīšana ir pabeigta. Šādā situācijā, pat ja Komisija abās tiesvedībās savas juridiskās nostājas pamatojumam ir izmantojusi vienus un tos pašus argumentus, šo argumentu publiskošana vēl notiekošā tiesvedībā varētu radīt kaitējuma risku šai tiesvedībai.

133 Tomēr šis risks ir atkarīgs no vairākiem faktoriem, tostarp no abās tiesvedībās izvirzīto argumentu līdzības pakāpes. Ja Komisijas procesuālajos rakstos [šie argumenti] atkārtojas vienīgi daļēji, tad daļēja publiskošana varētu būt pietiekama, lai izvairītos no jebkāda kaitējuma riska attiecībā uz vēl notiekošo tiesvedību.

134 Pastāvot šādiem apstākļiem, vienīgi konkrēts dokumentu, kuriem lūgta piekļuve, vērtējums, kas veikts atbilstoši šī sprieduma 72. punktā norādītajiem kritērijiem, var ļaut Komisijai konstatēt, vai to publiskošanu var atteikt, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otro ievilkumu.

135 No tā izriet, ka Pirmās instances tiesa būtībā pamatoti nosprieda, ka nevar prezumēt to, ka attiecībā uz aizsargātajām interesēm pastāv kaitējuma risks, kas ir šīs normas piemērošanas nosacījums, pamatojoties vienīgi uz saikni starp abām attiecīgajām tiesvedībām.

136 Tā kā trešo pamatu nevar apmierināt, Komisijas apelācijas sūdzība lietā C-532/07 P ir jānoraida pilnībā.

B — *Par apelācijas sūdzībām, ko iesniegusi Zviedrijas Karaliste (lieta C-514/07 P) un* API *(lieta C-528/07 P)*

137 Ja lieta C-532/07 P attiecas uz, pirmkārt, piekļuvi procesuālajiem rakstiem, kas iesniegti tiesvedībās, kurās Komisijas lēmuma pieņemšanas brīdī jau bija notikusi tiesas sēde un, otrkārt, piekļuvi procesuālajiem rakstiem, kas iesniegti pabeigtās tiesvedībās, kuru priekšmets ir vai nu prasība sakarā ar pienākumu neizpildi, kuras iznākumā atbildētāja dalībvalsts vēl nav nodrošinājusi atbilstību Savienības tiesībām, vai arī tas ir cieši saistīts ar citām notiekošām tiesvedībām, lietu C-514/07 P un C-528/07 P priekšmets ir piekļuve procesuālajiem rakstiem, kas iesniegti tiesvedībās, kurās Komisijas lēmuma pieņemšanas brīdī vēl nav notikusi tiesas sēde.

138 Zviedrijas Karaliste, ko atbalsta Dānijas Karaliste un Somijas Republika, kā arī *API* savas attiecīgās apelācijas sūdzības pamato ar diviem pamatiem, kas, pirmkārt, ir Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrā ievilkuma pārkāpums un, otrkārt, minētās regulas 4. panta 2. punkta beigu frāzes pārkāpums.

1. Par pirmo pamatu

a) Lietas dalībnieku argumenti

139 Saistībā ar šo pamatu Zviedrijas Karaliste un *API* būtībā apgalvo, ka Pirmās instances tiesa nepareizi interpretēja Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otro ievilkumu,

kurā paredzēts izņēmums attiecībā uz tiesvedību aizsardzību, jo tiesa uzskatīja, ka gadījumā, kad lūdz piekļuvi procesuālajiem rakstiem, kurus Komisija iesniegusi Savienības tiesās tādās tiesvedībās, kurās vēl nav notikusi tiesas sēde, šī iestāde ir tiesīga pamatot savu piekļuves atteikumu ar minēto izņēmumu un tai nav jāveic konkrēta katra pieprasītā dokumenta satura pārbaude.

140 Pamatojot šo pamatu, Zviedrijas Karaliste un *API* norāda, pirmkārt, ka Pirmās instances tiesa plaši interpretēja izņēmumu, kurš pats par sevi būtu jāinterpretē šauri. Zviedrijas valdība piebilst, ka šāda interpretācija nav saderīga ar Regulas Nr. 1049/2001 mērķi — pēc iespējas plašāk nodrošināt sabiedrības tiesības piekļūt Savienības iestāžu rīcībā esošajiem dokumentiem.

141 Savukārt Dānijas Karaliste norāda arī, ka šis Zviedrijas valdības arguments ir jo vairāk nozīmīgs, ņemot vērā iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās Zviedrija un *Turco*/Padome, kurā Tiesa, izklāstot kritērijus, kuri iestādēm jāievēro, atsakot piekļuvi dokumentiem, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem, šī sprieduma 35. punktā esot precizējusi, ka vienmēr ir nepieciešams konkrēts dokumentu, kuriem lūdz piekļuvi, vērtējums.

142 Turpinot *API* uzskata, ka Pirmās instances tiesa kļūdaini secināja, ka piekļuve Komisijas dokumentiem rada risku, ka tās pārstāvji — nevis citu lietas dalībnieku pārstāvji — tiks pakļauti ārējai "kritikai un iebildumiem". Katrā ziņā Komisijai, pretēji tam, kas izrietot no pārsūdzētā sprieduma 80. punkta, neesot nekādu tiesību aizstāvēt savas intereses "neatkarīgi no jebkādas ārējās ietekmes". Turklāt Pirmās instances tiesa neesot ņēmusi vērā to, cik nozīmīgs ir fakts, ka citās tiesību sistēmās ir atļauts piekļūt tiesās iesniegtajiem procesuālajiem rakstiem, turklāt visā tiesvedības laikā. Visbeidzot,

Pirmās instances tiesa esot kļūdījusies, atsaucoties uz nepieciešamību aizsargāt iespējamā lēmuma par slēgtu tiesas sēdi lietderīgo iedarbību.

143 Atbildot uz šiem argumentiem, Komisija norāda, ka Regulā Nr. 1049/2001 nav paredzēta absolūta pārskatāmība un ka tādēļ tās mērķim, kas ir piešķirt pēc iespējas plašāku iedarbību sabiedrības tiesībām piekļūt dokumentiem, nav pretrunā tas, ka tiek ņemta vērā tāda vispārējā tiesību principa kā labas tiesvedības norises un pareizas tiesvedības aizsardzība.

144 Komisija, kuru šajā ziņā atbalsta Apvienotā Karaliste, uzskata, ka pretrunā minētajam principam būtu prasība, lai iestāde veiktu konkrētu un individuālu katra dokumenta, kuram lūdz piekļuvi, vērtējumu gadījumā, kad ir acīmredzams, ka uz šo dokumentu attiecas viens no Regulā Nr. 1049/2001 paredzētajiem izņēmumiem, tādu iemeslu dēļ kā tostarp šī dokumenta raksturs vai īpašais konteksts, kādā tas ir sagatavots.

b) Tiesas vērtējums

145 Ar šo pamatu *API* un Zviedrijas Karaliste norāda uz kļūdu tiesību piemērošanā, ko pieļāvusi Pirmās instances tiesa, interpretējot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otro ievilkumu tādā nozīmē, ka iestādes ir tiesīgas atteikt piekļuvi procesuālajiem rakstiem, kas iesniegti notiekošās tiesvedībās, kurās vēl nav notikusi tiesas sēde, iepriekš neveicot konkrētu katra attiecīgā gadījuma vērtējumu.

146 Šajā ziņā pietiek konstatēt, ka šī sprieduma 68.–104. punktā izklāstīto iemeslu dēļ Komisija var pamatoties uz pieņēmumu, saskaņā ar kuru procesuālo rakstu, kas iesniegti notiekošu tiesvedības ietvaros, publiskošana kaitē šo tiesvedības aizsardzībai minētās regulas. panta 2. punkta otrā ievilkuma izpratnē, un ka tādēļ Komisija visā periodā, kurā noris minētās tiesvedības, var noraidīt pieteikumu par piekļuvi šādiem dokumentiem, neveicot konkrētu vērtējumu.

147 No tā izriet, ka šo pašu iemeslu dēļ nav pamatota interpretācija, ko Zviedrijas Karaliste un *API* izvirza šī pamata ietvaros un saskaņā ar kuru minētā norma neatļaujot Komisijai šādi noraidīt pieteikumu pirms tiesas sēdes datuma.

148 No tā izriet, ka apelācijas sūdzības pirmais pamats, kas izvirzīts lietās C-514/07 P un C-528/07 P, ir jānoraida kā nepamatots.

2. Par otro pamatu

a) Lietas dalībnieku argumenti

149 Saistībā ar šo pamatu Zviedrijas Karaliste un *API* pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā pārkāpa Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta beigu frāzi, uzskatot, ka sevišķās sabiedrības intereses saņemt informāciju attiecībā uz notiekošām tiesvedībām nevar

veidot sevišķas sabiedrības intereses šīs normas izpratnē. Savukārt *API* ir cits viedoklis, saskaņā ar kuru Pirmās instances tiesa katrā ziņā nav — kā tai būtu bijis jādara — novērtējusi šīs intereses un minēto tiesvedību aizsardzības intereses. Šajā ziņā Zviedrijas Karaliste norāda, ka šāda [interešu] novērtēšana, pretēji tam, ko pārsūdzētā sprieduma 99. punktā esot konstatējusi Pirmās instances tiesa, ir jāveic, ņemot vērā dokumentu, kurus lūdz publiskot, konkrēto saturu.

150 Savukārt Komisija uzskata, ka Pirmās instances tiesa ir lēmusi atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai, apstiprinot, ka sevišķās sabiedrības intereses, kuras ievērojot dokumenti saskaņā ar minēto normu ir publiskojami, principā ir atšķirīgas no vispārējā pārskatāmības principa, kas ir Regulas Nr. 1049/2001 pamatā.

151 Apvienotā Karaliste piebilst, ka šis pamats radies pārsūdzētā sprieduma satura nepareizas izpratnes dēļ, ņemot vērā, ka no tā 97.–99. punkta patiesībā izrietot, ka Pirmās instances tiesa ne vien atzina, ka ir nepieciešams veikt attiecīgo interešu novērtēšanu, bet arī pati veica šo novērtēšanu.

b) Tiesas vērtējums

152 Vispirms ir jākonstatē, ka Pirmās instances tiesa pēc tam, kad tā atzina, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta beigu frāzē paredzētās sabiedrības sevišķās intereses principā ir jānošķir no pārskatāmības principa, pārsūdzētā sprieduma 97. punktā precizēja, ka fakts, ka piekļuves pieteikuma iesniedzējs neizvirza nekādas no pārskatāmības principa atšķirīgas sabiedrības intereses, automātiski nenozīmē, ka nav jānovērtē

attiecīgās intereses. Pirmās instances tiesa nosprieda, ka, "ņemot vērā izskatāmās lietas īpašos apstākļus, dažu šādu principu izvirzīšana var būt tik nepieciešama, ka tā pārsniedz nepieciešamību aizsargāt strīdīgos dokumentus".

153 Tādēļ Zviedrijas Karaliste un *API* kļūdaini apgalvo, ka Pirmās instances tiesa izslēdza iespēju, ka pārskatāmības intereses var veidot sevišķās sabiedrības intereses minētās normas izpratnē.

154 Turpinot, kā to arī norāda Komisija un Apvienotā Karaliste, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 98. un 99. punktā novērtēja pārskatāmības intereses un intereses, kas aizsargā mērķi nepieļaut jebkādu ārējo ietekmi uz pareizu tiesvedību norisi.

155 Līdz ar to nav pamatots arī *API* arguments, saskaņā ar kuru Pirmās instances tiesa neesot veikusi minēto [interešu] novērtēšanu.

156 Visbeidzot attiecībā uz Zviedrijas Karalistes argumentu, saskaņā ar kuru Pirmās instances tiesa neesot pareizi veikusi šo novērtēšanu, jo tā neesot ņēmusi vērā konkrēto dokumentu saturu, ir jānorāda, ka Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka tas tā būtu vienīgi gadījumā, kad īpašie lietas apstākļi ļauj uzskatīt, ka pārskatāmības princips ir īpaši svarīgs, ka šis princips varētu veidot sevišķas sabiedrības intereses, kas var pārsniegt strīdīgo dokumentu aizsardzības vajadzības un attiecīgi pamatot šo dokumentu publiskošanu atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta beigu frāzei.

157 Pat pieņemot, ka dokumentu publiskošanu ir iespējams pamatot, balstoties uz šo normu, lai gan ir prezumēts, ka tas kaitē interesēm, kuras aizsargā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktā paredzētais izņēmuma režīms, ir jākonstatē, ka no pārsūdzētā sprieduma 95. punkta izriet, ka *API* ir aprobežojusies vienīgi ar norādi, ka sabiedrības tiesības būt informētai par nozīmīgiem Kopienu tiesību jautājumiem, piemēram, jautājumiem konkurences jomā, kā arī par tādiem ar noteiktu politisko interesi saistītiem jautājumiem kā tiem, kas izvirzīti prasībās sakarā pienākumu neizpildi, ir svarīgākas par tiesvedības aizsardzību.

158 Tomēr tik vispārēji apsvērumi nevar būt pamats, lai konstatētu, ka izskatāmajā lietā pārskatāmības princips ir tik ļoti svarīgs, ka būtu pārāks par iemesliem, kas pamato atteikumu publiskot attiecīgos dokumentus.

159 Pastāvot šādiem apstākļiem, Pirmās instances tiesa pamatoti secināja, ka *API* norādītās intereses nav tādas, kas var pamatot attiecīgo procesuālo rakstu publiskošanu, un līdz ar to šajā gadījumā nav vajadzīgs nekāds konkrēts minēto dokumentu satura vērtējums.

160 Ievērojot visu iepriekš minēto, arī otrais pamats nav apmierināms.

161 Tādēļ ir pilnībā jānoraida gan apelācijas sūdzība, ko Zviedrijas Karaliste iesniegusi lietā C-514/07 P, gan apelācijas sūdzība, ko *API* iesniegusi lietā C-528/07 P.

VII — Par tiesāšanās izdevumiem

162 Saskaņā ar Reglamenta 122. panta pirmo daļu tostarp, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem. Saskaņā ar šī paša reglamenta 69. panta 2. punktu, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā saskaņā ar tā 118. pantu, dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Minētā 69. panta 4. punkta pirmajā daļā ir paredzēts, ka dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

163 Tā kā Zviedrijas Karalistes pamati un apsvērumi, kas ietverti apelācijas sūdzībā lietā C-514/07 P, nav apmierināti, tai jāpiespriež atlīdzināt šajā tiesvedībā radušos tiesāšanās izdevumus Komisijas prasījumiem.

164 Tā kā *API* pamati un apsvērumi, kas ietverti apelācijas sūdzībā lietā C-528/07 P, nav apmierināti, tai jāpiespriež atlīdzināt šajā tiesvedībā radušos tiesāšanās izdevumus atbilstoši Komisijas prasījumiem.

165 Tā kā Komisijas pamati un apsvērumi, kas ietverti apelācijas sūdzībā lietā C-532/07 P, nav apmierināti, tai jāpiespriež atlīdzināt šajā tiesvedībā radušos tiesāšanās izdevumus atbilstoši *API* prasījumiem.

166 Dalībvalstis, kas iestājušās apelācijas tiesvedībā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nosprież:

1) apelācijas sūdzības noraidīt;

2) Zviedrijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus saistībā ar apelācijas tiesvedību lietā C-514/07 P;

3) *Association de la presse internationale ASBL* (*API*) sedz savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus saistībā ar apelācijas tiesvedību lietā C-528/07 P;

4) Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzina *Association de la presse internationale ASBL* (*API*) tiesāšanās izdevumus saistībā ar apelācijas tiesvedību lietā C-532/07 P;

5) Dānijas Karaliste, Somijas Republika, kā arī Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste pašas sedz savus tiesāšanās izdevumus saistībā ar apelācijas tiesvedību.

[Paraksti]